

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 Пo2 3/2010
Дана 24. и 25.05.2010. године
Б Е О Г Р А Д

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ

11-06-2010

ПРИМЉЕНО

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ – Оделење за ратне злочине, у већу састављеном од судија: Синише Важића, председника већа, Соње Манојловић, мр Сретка Јанковића, Омера Хациомеровића и др Миодрага Мајића, чланова већа, уз суделовање вишег судијског саветника Небојша Павловића, записничара, у кривичном предмету опт. Жељка Ђукића и др., због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, одлучујући у другом степену о жалбама опт. Жељка Ђукића, Драгана Боројевића и Миодрага Шолаје, те бранилаца опт. Ђукића, адвоката Владимира Петровића и др Гордане Божиловић-Петровић, браниоца оптуженог Драгана Медића; адвоката Мирослава Перковића, браниоца опт. Боројевића, адвоката Ђуре Драгића и браниоца опт. Шолаје, адвоката Саше Петровића, изјављеним против пресуде Окружног суда у Београду – Веће за ратне злочине Кв.бр. 4/08 од 18.06.2009. године, у јавној седници већа одржаној дана 24. и 25.05.2010. године, у присуству заменика Тужиоца за ратне злочине Мирољуба Виторовића, опт. Ђукића, Медића, Боројевића и Шолаје, те бранилаца адвоката Владимира Петровића, др Гордане Божиловић-Петровић, Мирослава Перковића, Ђуре Драгића и Саше Петровића, донео је

ПРЕСУДУ

1. ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе опт. Драгана Боројевића и Миодрага Шолаје, те жалбе њихових бранилаца и браниоца опт. Драгана Медића, па се пресуда Окружног суда у Београду – Оделење за ратне злочине Кв.бр. 4/08 од 18.06.2009. године, у односу на опт. Драгана Медића, Драгана Боројевића и Миодрага Шолају, ПОТВРЂУЈЕ.

2. УВАЖАВАЈУ СЕ жалбе опт. Жељка Ђукића и његових бранилаца, па се пресуда Окружног суда у Београду – Оделење за ратне злочине Кв.бр. 4/08 од 18.06.2009. године, УКИДА и предмет у односу на опт. Жељка Ђукића ВРАЋА првостепеном суду на поновно суђење.

3. Према опт. Жељку Ђукићу ПРОДУЖАВА СЕ ПРИТВОР до даље одлуке првостепеног суда.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Београду – Оделење за ратне злочине Кв.бр.4/08 од 18.06.2009. године, опт. Желько Ђукић, Драган Медић, Драган Боројевић и Миодраг Шолаја оглашени су кривим због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, те су опт. Ђукић, Медић и Боројевић осуђени на казне затвора у трајању од по ддвадесет година, у коју им је урачунато време проведено у притвору од 19.10.2007. године па надаље, док је опт. Шолаји за кривично дело из члана 142 став 1 КЗ СРЈ утврђена казна затвора у трајању од четрнаест година, а по преузимању казне затвора у трајању од једне године и три месеца по пресуди Окружног суда у Београду – Посебно оделење Кп.бр.8/06 од 26.10.2007. године, осуђен је на јединствену казну затвора у трајању од петнаест година, у коју му је урачунато време проведено у притвору од 19.10.2007. године, па надаље.

На основу одредбе из члана 196 став 4 ЗКП, оптужени су ослобођени обавезе плаћања трошкова кривичног поступка и паушала, а на основу члана 206 ЗКП, оштећени су упућени да имовинско-правне захтеве остварују у парници.

Против првостепене пресуде жалбе су изјавили:

-браниоци опт. Ђукића, адвокат Владимира Петровић и др Гордана Божиловић-Петровић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да другостепени суд побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење:

-бранилац опт. Медића, адвокат Мирослав Перковић, због битне повреде одредаба кривичног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да другостепени суд побијану пресуду укине или да опт. Боројевића ослободи од оптужбе за наведено кривично дело.

-бранилац опт. Шолаје, адвокат Саша Петровић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да другостепени суд побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да је преиначи, тако што ће опт. Шолају ослободити кривичне одговорности.

-опт. Ђукић, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да другостепени суд побијану пресуду преиначи, тако што ће га ослободити кривичне одговорности.

-опт. Боројевић, због битне повреде одредаба кривичног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, без жалбеног предлога, али из садржаја жалбе произилази да предлаже да другостепени суд преиначи побијану пресуду и ослободи га оптужбе.

-опт. Шолаја, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да другостепени суд преиначи побијану пресуду и ослободи га „ове страшне оптужбе“ и да га одмах пусти на слободу.

Тужилаштво за ратне злочине актом КТРЗ.бр.12/07 од 11.11.2009. године, предложило је да другостепени суд одбије као неосноване жалбе опт. Ђукића, Боројевића и Шолаје, као и њихових бранилаца, те жалбу браниоца опт. Медића и потврди првостепену пресуду.

Апелациони суд у Београду – Одјељење за ратне злочине је одржало јавну седницу већа у складу са одредбом члана 375 став 1 ЗКП, у присуству заменика Тужиоца за ратне злочине Мирољуба Виторовића, опт. Ђукића; Медића, Боројевића и Шолаје, те бранилаца – адвоката Владимира Петровића, др Гордане Божиловић-Петровић, Мирослава Јерковића, Ђуре Драгића и Саше Петровића, на којој је размотрено све списе предмета, па је након разматрања навода жалби, мишљења Тужилаштва за ратне злочине и објашњења навода жалби коју су оптужени Ђукић, Боројевић и Шолаја, те браниоци – адвокати Владимир Петровић, др Гордана Божиловић-Петровић, Мирослав Јерковић, Ђуро Драгић и Саша Петровић дали на јавној седници већа, те након што је побијану пресуду испитао у границама прописаних одредбом члана 380 ЗКП, нашао је:

Жалбе опт. Боројевића и Шолаје, те жалбе њихових бранилаца, као и жалба браниоца опт. Медића су неосноване, док су жалбе опт. Ђукића и његових бранилаца основане.

Неосновано се, пре свега, жалбама опт. Боројевића и Шолаје и њихових бранилаца, те жалбом браниоца опт. Медића побија првостепена пресуда због битних повреда одредаба кривичног поступка, јер првостепени суд, по налажењу свог суда, није учинио битне повреде одредаба кривичног поступка на које се указује у жалбама, нити оне битне повреде одредаба кривичног поступка на које овај суд, као другостепени, у смислу одредбе члана 380 ЗКП, нази по службеној дужности. Супротно жалбеним наводима, првостепени суд је, по бисни Апелационог суда у Београду, у образложењу пресуде дао јасне и аргументоване разлоге о свим одлучним чињеницама у овој кривичној ствари, па самим тим није учинио битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368 став 1 тачка 11 ЗКП. Стога су неосновани наводи жалбе браниоца опт. Медића да из образложења пресуде „пије јасно видљиво које је све одлучне чињенице првостепени суд утврдио“. Наиме, у образложењу побијане пресуде првостепени суд је навео разлоге о томе да је опт. Медић, као саизвршилац, на начин описан у изреци првостепене пресуде, кршећи правила међународног права, учествовао у убиству цивила, о чему ће више речи бити код образлагања жалби због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Такође, не стоје наводи из жалбе браниоца опт. Медића да „постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлогима пресуде о садржини појединих доказа који су изведени и из садржаја самих тих доказа“, с обзиром да је првостепени суд у потребној мери верно презентирао садржину изведенih доказа, те је изнео јасне разлоге о томе на основу којих доказа су утврђене

поједине одлучне чињенице. Тачно је, како истиче бранилац опт. Медића, да је питање саизвршилаштва оптужених заслуживало јаснију и свеобухватнију анализу, али имајући у виду исказе саслушаних сведока, записник о увиђају и друге доказе, несумњиво је утврђено да су опт. Медић, Боројевић и Шолаја, те осуђени Џвјетан Саша, поступали као саизвршиоци. Наиме, они су сви учествовали у радњи извршења, с обзиром да су кршећи правила међународног права учествовали у лишењу живота и рањавању цивилних лица наведених у изреци првостепене пресуде. Дакле, они су истовремено из аутоматских пушака пуцали у цивилна лица, па је несумњиво да су имали свест о заједничком деловању, те свест о последицама својих радњи, тј. свест о лишавању живота и рањавању цивилних лица. Међутим, и поред чињенице да је првостепени суд у скраћеном обиму анализирао саизвршилаштво оптужених и да се није позвао на одредбу из члана 22 КЗ СРЈ, не може се рећи да побијана пресуда нема разлоге о одлучним чињеницама, како то сматра бранилац опт. Медића.

Неосновано се у жалби браниоца опт. Медића истиче да првостепени суд у изреку пресуде није унео елеменат противправности, односно да у образложењу пресуде није дао разлоге у погледу виности (односно умишљаја) оптужених у односу на противправност, односно да није довољно да се у изреци и образложењу пресуде само наведу норме међународног права. Ово стога што је у изреци побијане пресуде наведено да су оптужени као припадници јединице „Шкорпиони“ кршили правила међународног права из одговарајућих одредби Женевских конвенција и допунских протокола (које су наведене у изреци побијане пресуде), што несумњиво значи да су поступали противправно, односно да су били свесни противправности својих поступака и забрањености својих радњи. Уосталом, опт. Медић и Боројевић су и раније учествовали у оружаним сукобима на просторима бивше СФРЈ, те им је свакако било познато да цивилна лица која не учествују у оружаном сукобу уживају заштиту у екладу са Међународним конвенцијама, а опт. Боројевић је у својој одбрани истакао да им је у кампу за обуку у Јердту вишег пута наглашавано да жене, деца и заробљеници се не смјеју убијати. У образложењу пресуде (странице 57 и 58) првостепени суд је дао приказ Међународних конвенција и допунских протокола којима је прописана заштита цивилних лица за време рата и других оружаних сукоба, па како су опт. Медић, Боројевић и Шолаја поступали у складу са прописима и из аутоматских пушака пуцали у цивилна лица (од којих су нека убијена, а нека рањена), очигледно је да су били свесни противправности својих радњи, односно да су њихова дела забрањена. Другим речима, поменути оптужени су поступали умишљајно, с обзиром да су знали да је по међународним прописима забрањено убијати цивилна лица која не учествују у сукобу, па су пуцајући у цивилна лица из аутоматских пушака очигледно и хтели да их лише живота, како је то правилно закључио првостепени суд. Када су у питању предлози странака за извођење доказа, које је првостепени суд одбио, дати су разлози на страницама 19 и 20 првостепене пресуде, с тим што је првостепени суд за неке од тих предлога навео да су „сувишни“, а за друге је образложио због чега пису прихваћени. Тачно је, како се наводи у жалби браниоца опт. Медића, да је термин „сувишно“ неприкладан, али је очигледно да је првостепени суд под тим сматрао да је извођење предложенih доказа било непотребно за утврђивање одлучних чињеница у овој кривичној ствари, с обзиром на друге изведене доказе. С обзиром да се истина доказних предлога одбране односила на osporavaњe исказа заштићеног сведока П-1, првостепени суд је у образложењу пресуде (странице 37-41) детаљно анализирао примедбе и osporavaњa која су се односила на овај исказ, па се из тог дела образложења на посредан начин може закључити због чега су одбијени доказни предлози одбране, односно због чега није требало изводити одређене доказе.

Неосновано се у жалбама бранилаца опт. Медића, Боројевића и Шолаје истиче да у конкретном случају није било јасно да ли је сведок П-1 имао статус заштићеног сведока или је он био сведок сарадник, јер је несумњиво да је он имао статус заштићеног сведока, а што је наведено и у првостепеној пресуди на страни 37. Такође, неосновани су наводи и жалбе браниоца опт. Медића да се не могу прихватити разлози првостепеног суда у погледу оцене исказа сведока П-1 док се не наведе да је против овог сведока вођен кривични поступак заједно са Цвјетаном Сашом, с обзиром да и није спорно да је против сведока П-1 вођен кривични поступак, који је обустављен, а у том смислу првостепени суд је на главном претресу прочитао решење Окружног суда у Београду Ки.бр.11/06 од 10.04.2006. године о обустави кривичног поступка против сведока П-1. Међутим, та чињеница, и по налажењу овог суда, није могла довести у сумњу веродостојност исказа сведока П-1. Имајући у виду све напред изнето, ваљало је жалбе опт. Боројевића и Шолаје и њихових бранилаца, те жалбу браниоца опт. Медића због битних повреда одредаба, кривичног поступка одбити као неосноване.

Неосновано се жалбама опт. Боројевића и Шолаје и њихових бранилаца, те жалбом браниоца опт. Медића побија првостепена пресуда и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, јер је првостепени суд, доказима изведеним на главном претресу и њиховом свестраном оценом, несумњиво утврдио све одлучне чињенице у овој кривичној ствари. Другим речима, на основу исказа сведока П-1, исказа сведока Горана Стопарића, исказа сведока-оптешених и других доказа, несумњиво је утврђено да су опт. Медић, Боројевић и Шолаја у свему поступали на начин описан у изреци првостепене пресуде. Пре свега, несумњиво је да су опт. Медић, Боројевић и Шолаја, као припадници јединице МУП-а Републике Србије „Шкорпиони“, били у Подујеву дана 28.03.1999. године када је на подручју Косова и Метохије трајао оружани сукоб, о чему је првостепени суд дао разлоге на страни 20 и 21 пресуде. Опт. Медић се у току читавог кривичног поступка бранио штитањем, док су опт. Боројевић и Шолаја негирали извршење кривичној дела које им је оптужницом стављено на терет. Међутим, из исказа сведока П-1, исказа сведока Горана Стопарића, исказа сведока-оптешених Фатоса, Саранде, Јехоне и Лирије Богујевци, записника о увиђају и других доказа, првостепени суд је несумњиво утврдио да су ови оптужени извршили предметно кривично дело. Да су опт. Медић, Боројевић и Шолаја из аутоматских пушака отворили у цивилна лица наведена у изреци првостепене пресуде, произилази из узетљивог и подвластисленог исказа заштићеног сведока П-1, који је детаљно објаснио да је лично видeo да су опт. Медић, Боројевић и Шолаја, те осуђени Цвјетан Саша, отворили из аутоматских пушака у цивилна лица. Наиме, овај сведок је објаснио где се он тачно налазио, да је видео како су ови оптужени, те један припадник ПДИ стајали у положају за отварање подигнутих пушака уперених у групу цивила и да се тада зачула заглушујућа пушњава. Овај сведок је веома јасно описао да је видео да опт. Медић повлачи обарац на пушчи, односно да пушћају и опт. Боројевић и Шолаја, те да сам чин пуцања није гледао, с обзиром да се морао померити са места где је стајао да и он сам не би био погођен. Првостепени суд је детаљно анализирао исказ сведока П-1, упоређујући га са другим доказима, те имајући у виду примедбе и споравања исказа овог сведока од стране оптужених и његових бранилаца, па је закључио да је тај исказ јасан, уверљив и веродостојан, а сви разлози који су у вези с тим дати у обrazloženju побијане пресуде у свему су прихватљиви за овај суд. Без обзира што се у одбранама оптужених и жалбама спорава исказ овог сведока и настоје пронаћи разлози о томе да је он лажно сведочио, и овај суд, као и првостепени, налази да он није имао разлога да лажно териши ове оптужене. Наиме, имајући у виду све претње које су постојале, а које су биле упућене сведоцима који су сведочили у кривичном поступку против осуђеног Цвјетана Саше (о чему се детаљно

изјашњавао сведок Стопарић у свом исказу), сведок П-1 је тек када је добио заштиту одлучио да каже истину. Не могу се прихватити наводи из жалбе бранђоца опт. Медића да сведок Стопарић у свом исказу у предмету који се водио против осуђеног Цвјетан Саше и сведока П-1, заправо сведока П-1 доводио у везу са овим догађајем, јер је сведок Стопарић на главном претресу од 12.05.2009. године, приликом суочења са сведоком П-1, објаснио да је сведок П-1 последњи изашао из дворишта и да није мењао оквир. Треба истаћи да је сведок П-1 аргументовано објаснио да је на лицу места видео и опт. Боројевића, чији лик је запамтио иако тада није знао како се он зове, те као је његов лик после повезао са презименом Боројевић, када је једном приликом сведок Стопарић поменуо то презиме, а све разлоге који су у вези с тим наведени у образложењу првостепене пресуде овај суд у потпуности прихвата. У вези с тим, сведок П-1 је био категоричан да је опт. Боројевић био у групи која је пуцала у цивилна лица, тврдећи да није могло доћи до грешке да га замени са неким другим лицем, а да се ради о лицу које је пуцало у цивиле. био је сигуран када га је видео и други пут на терену на Косову. Стога су неосновани наводи жалби опт. Боројевића и његовог бранђоца којима се оспорава веродостојност исказа сведока П-1. Коначно, сведок П-1 је у свом исказу био категоричан да је и опт. Шолаја био у групи која је пуцала у цивилна лица, а разлози који су дати у образложењу првостепене пресуде у вези с тим у свему су прихватљиви за овај суд. Наиме, сведок П-1 је детаљно описао овог оптуженог као једног од најмлађих, а да је он претходно извршио претрес цивила по наређењу опт. Медића, те да је видео оптуженог Шолају како стоји у „стрељачком строју“ са упереном пушком у цивилна лица, након чега се зачула заглушујућа пуцњава. Стога су неосновани наводи жалбе и опт. Шолаје и његовог бранђоца којима се оспорава исказ сведока П-1.

Да су опт. Медић и Боројевић учествовали у извршењу предметног кривичног дела, првостепени суд је утврдио из исказа сведока Стопарића који је био категоричан да је лично видео да из дворишта где је пуцано у цивилна лица излазе припадници јединице „Шкорпиони“, те да су опт. Медић и Боројевић, те осуђени Цвјетан Саша мењали оквире, по чему је овај сведок закључио да су они учествовали у убиству и рањавању цивилних лица. Објашњавајући разлике у свом исказу у односу на сведочење у кривичном поступку који је вођен против осуђеног Цвјетан Саше, сведок Стопарић је детаљно објаснио због чега је раније тако сведочио, указујући на претње које су упућиване сведоцима, на припремање сведока јако би се помогло осуђеном Цвјетан Саши и др., те да је он, када су му обезбеђене мере заштите одлучио да каже истину. Разлози о томе зашто је првостепени суд прихватио као веродостојан исказ сведока Стопарића, у делу који се односи на учешће опт. Медића и Боројевића у извршењу кривичног дела, у свему су прихватљиви за овај суд. Стога су исприхватљиви наводи жалбе опт. Боројевића и његовог бранђоца, те жалбе бранђоца опт. Медића којима се бспорава исказ овог сведока, те покушавајући указати да је његов мотив да онако сведочи сукоб који има са опт. Боројевићем, односно да је новац који је добио мотив да лажно сведочи.

Да су опт. Медић и Шолаја учествовали у извршењу кривичног дела, првостепени суд је утврдио на основу исказа оштећених и записника о препознавању, јер су оштећени Фатос Богујевци и Саардана Богујевци препознали опт. Медића, а оштећена Јехона Богујевци је препознала опт. Шолају. Наиме, оштећени су приликом описа лица која су била у групи која је извршила претрес и пуцала у њих, верно описали опт. Медића, као лице које је имало дугу косу, а опт. Шолају као лице које је било најмлађе у овој групи, а то лице их је и претресало. Да је опт. Шолаја вршио претресање цивила пре него што је у њих пуцано потврђује и сведок Стопарић у свом исказу, а у вези с тим у свом исказу на главном претресу од 12.05.2009. године истиче „... за овог малог Вајца не могу се чудом начудити да је он

пуцао, он јесте претресао доњи део ноге тог човека, он неће да призна али ништа не треба да се плаши, претресати и убити није исто. Али, ја га исто никако не могу сврстати у комбинацију да је он могао пуцати у неког, али“.

Када су у питању наводи жалби да је критичном приликом пуцано само из три аутоматске пушке, што произилази из налаза и мишљења вештака балистичара, те да је из једне пушке пуцао осуђени Цвјетан Саша, а из друге припадник јединице који је претходно пуцао у покојну Шефката Богујевци, а из треће припадник ПЈП, из чега би следио закључак да нико од овде оптужених није пуцао, треба истаћи да су предмет вештачења биле само чауре (37 комада) које су сведоци Милан Анастасијевић и Радисав Јанковић пронашли на лицу места приликом вршења увиђаја. При томе треба имати у виду и део исказа ових сведока у коме они наводе да је остало још много чауре, те да су сведоци Сељатин Богујевци и Енвер Дурићи у дворишту сакупили 96 чауре, а с друге стране из исказа сведока П-1 и исказа других сведока произилази да је критичном приликом пуцано из већег броја пушака, па се стога не може прихватити тврђња из жалби да је пуцано из само три аутоматске пушке, о чему је првостепени суд дао аргументоване разлоге на страни 50 и 51 побијане пресуде. У вези с тим, првостепени суд је дао јасне и уверљиве разлоге о томе зашто није прихватио предлог одбране да се од Хашког трибунала прибаве чауре које су сакупили Сељатин Богујевци и Енвер Дурићи, а те разлоге и озјај суду целини прихватага.

Као што је већ речено, првостепени суд је правилно закључио да су опт. Медић, Боројевић и Шолаја, те осуђени Цвјетан Саша, поступали као саизвршиоци, јер су истовремено пуцали у цивилна лица, кршећи при том правила међународног права, при чему су заједнички учествовали у радњи извршења кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва, те били свесни својих радњи и њихових последица. Такође, првостепени суд је правилно утврдио да су поменути оптужени кривична дела извршили са директним умишљајем, с обзиром да су били свесни да кршењем правила међународног права и пуцајући из аутоматских пушака у цивилна лица све могу лишити живота и санити, што су и хтели.

Апелациони суд је оценио и остале жалби којима се оспорава чињенично стање, је је првостепени суд утврдио, па је нашао да утврђено чињенично стање наведеним наводима жалбе није доведено у сумњу, те је и жалбе због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања ваљало одбити као неосноване.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио кривични закон, налазећи да су у радњама опт. Медића, Боројевића и Шолаја садржана сва битна обележја кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, за које их је и огласио кривим. Наиме, поменути оптужени су кршећи међународне прописе (Женевске конвенције и допунски протоколи, одлике означени у изреци првостепене пресуде) за време оружаног сукоба, у Подујеву, или или живота четрнаест лица (од којих су седам малолетна и ранили пет малолетних лица, чија имена су наведена у изреци првостепене пресуде), а која лица нису учествовала у непријатељствима и која уживају заштиту у складу са међународним прописима, те су на тај начин остварили сва субјективна и објективна обележја наведеног кривичног дела. Стога су неосноване и жалбе због повреде кривичног закона.

Иако се у жалбама не наводе разлози који се односе на одлуку о кривичним санкцијама, апелациони суд је испитао првостепену пресуду и у том делу (јер су неке жалбе

изјављене и по том основу, а жалбе због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, у смислу одредбе члана 383 ЗКП, садрже жалбу због одлуке о кривичној санкцији); па је напао да су жалбе и у овом делу неосноване. Ово због тога што је првостепени суд правилно оцењио све околности од значаја за висину казне, те тим околностима дао адекватан значај. Имајући у виду тежину извршеног кривичног дела и његове последице, првостепени суд је правилно оптуженом Медићу и Боројевићу изрекао максималне казне затвора у трајању од по десет година, које су прописане за конкретно кривично дело јер су оне, и по налажењу овог суда, нужне и потребне за постизање законом прописане сврхе кажњавања. Такође, правилно је првостепени суд опт. Шолаји за предметно кривично дело утврдио казну затвора у трајању од четрнаест година, имајући у виду све олакшавајуће околности које се на њега односе, а посебно чињеницу да је у време извршења кривичног дела био млађе пунолетно лице, те га је, по преузимању као утврђене казне затвора у трајању од једне године и три месеца из пресуде Окружног суда у Београду – Посебно одељење Кп.бр.8/06 од 26.10.2007. године, правилно осудио на јединствену казну затвора у трајању од петнаест година. Правилно је првостепени суд опт. Медићу, Боројевићу и Шолаји у изречене казне урачунао време проведено у притвору од 19.10.2007. године, па надаље.

Када је у питању опт. Ђукић, основано се у његовој жалби и жалби његових бранилаца указује да је првостепени суд учинио битну повреду одредаба из члана 368 став 1 тачка 10 и 11 ЗКП. Наиме, побијана пресуда се у односу на овог оптуженог заснива једино на исказу заштићеног сведока П-1, па је самим тим првостепени суд повредио одредбу члана 109-д ЗКП, а тиме је учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368 став 1 тачка 10 ЗКП. Ово због тога што се осуђујућа пресуда начелио може заснivати на изјави (исказу) заштићеног сведока, али је поред тога потребно да постоје други докази који доказују кривицу учиниоца кривичног дела. Међутим, првостепени суд у образложењу побијане пресуде не даје разлоге о одлучним чињеницама, тј. разлоге о томе којим се још доказима, осим исказа заштићеног сведока П-1, доказује кривицу опт. Ђукића за предметно кривично дело. У вези с тим, првостепени суд у образложењу побијане пресуде наводи да није прихватио исказ сведока Стопарића, у делу који се односи на учешће опт. Ђукића у извршењу кривичног дела, јер је овај сведок контактирао са супругом опт. Ђукића пре сведочења, те што је било међусобних сусрета и договора сведока пре сведочења, као и да је током давања исказа „било упадљиво како је настојао да заштити опт. Ђукића...“. И исказе других сведока који потврђују одбрану опт. Ђукића (сведоци Ђокић, Смиљић, Павловић, Џабић и др.), првостепени суд не прихвата из разлога што „не у сагласности са одбраном опт. Ђукића и са исказима других сведока“; оцењујући да су они дати у намери да помогну опт. Ђукићу, односно да су ови сведоци „својим држањем током поступка, начином давања исказа, односом према будућем утврђивању чињеница у поступку ометали утврђивање истине“. Међутим, и поред навођења разлога због чега не прихвата исказе поменутих сведока, првостепени суд у образложењу пресуде не наводи ниједан други доказ (исказ оштећених, љинијског препознавању и слично) који би досвео у везу опт. Ђукића са извршењем наведеног кривичног дела. Стога побијана пресуда нема ни разлога о одлучним чињеницама, чиме је првостепени суд учинио и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368 став 1 тачка 11 ЗКП.

Стога је Апелациони суд уважио жалбе опт. Ђукића и његових бранилаца, те је побијану пресуду укинуо у односу на оптуженог Ђукића и у том делу вратио првостепеном суду на поновно суђење. У поновном доступку првостепени суд ће отклонити битне повреде одредаба кривичног поступка на које је указано у овој пресуди, након чега ће бити у могућности даљинесе привремену и на склону каснију објекту.

Испитујући да ли и даље стоје разлози за притвор у односу на опт. Ђукића, овај суд је џашао да и даље постоје разлози за продужење притвора из члана 142 став 1 тачка 5 ЗКП. Наиме, имајући у виду да је опт. Ђукићу стављено на терет извршење кривичног дела за које је прописана казна затвора у трајању преко десет година, а чињенице које се тичу начина извршења кривичног дела и то да је критичном приликом лишено живота четрнаест лица (жена и деце), а петоро малолетних лица је тешко рањено, по оцени овог суда, представљају тешке околности дела из наведене законске одредбе. Стога је овај суд, на основу одредби из члана 389 став 4 ЗКП, продужио притвор против опт. Ђукића до даље одлуке првостепеног суда.

Из изнетих разлога, а на основу одредби из члана 388 и 389 став 1 ЗКП, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар
Небојша Павловић,с.р.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА
Синиша Важић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Светлана Антић

СЈ/МИ